

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17.09.1976, sp. zn. 6 Tz 36/76, ECLI:CZ:NS:1976:6.TZ.36.1976.1

Číslo: 42/1977

Právní věta: II. Byl-li pachatel v takovém případě stíhán a pravomocně odsouzen jen pro přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., nelze ho v dalším řízení stíhat pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák., pokud dřívější rozhodnutí o přečinu proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. o přečinech nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 17.09.1976

Spisová značka: 6 Tz 36/76

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Přečiny, Souběh, Zanedbání povinné výživy

Předpisy: 150/1969 Sb. § 8 písm. c) 140/1961 Sb. § 213 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42/1977 sb. rozh.

I. Vyhýbá-li se pachatel úmyslně své zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného tím, že soustavně bez závažného důvodu vynechává pracovní směny a tím současně úmyslně ohrozí plynulý hospodářský provoz socialistické organizace, naplní v jednočinném souběhu znaky trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák. a přečinu proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. o přečinech.

II. Byl-li pachatel v takovém případě stíhán a pravomocně odsouzen jen pro přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb., nelze ho v dalším řízení stíhat pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák., pokud dřívější rozhodnutí o přečinu proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. o přečinech nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 17. 9. 1976 sp. zn. [6 Tz 36/76](#).)

Nejvyšší soud ČSR rozsudkem ze dne 17. 9. 1976 sp. zn. [6 Tz 36/76](#) vyslovil, že rozsudkem

městského soudu v Brně ze dne 25. 11. 1975 sp. zn. 13 T 192/75, jímž byl obviněný M. T. uznán vinným trestnými činy zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. a výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, jakož i řízením, jež tomuto rozsudku předcházelo, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a v ustanovení § 213 odst. 2 tr. zák.

Tento rozsudek v celém rozsahu zrušil, trestní stíhání obviněného M. T. pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zák. zastavil podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. a ohledně dalšího skutku posouzeného městským soudem v Brně jako trestný čin výtržnictví přikázal městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem městského soudu v Brně ze dne 25. 11. 1975 sp., zn. 13 T 192/75 byl obviněný M. T. uznán vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák., jehož se podle rozsudečného výroku dopustil tím, že v době od července 1973 do konce ledna 1974, ačkoliv měl povinnost podle rozsudku městského soudu v Brně ze dne 6. 4. 1973 sp. zn. 36 C 134/72 přispívat na výživu svých nezletilých dětí Miroslava, Milady a Radka k rukám jejich matky M. T. měsíčně celkovou částkou 920 Kčs, tuto povinnost řádně neplnil, neboť řádně nepracoval, takže za uvedenou dobu dluží na výživném 4840 Kčs. Dále byl obviněný uznán vinným trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., jehož se podle zjištění městského soudu dopustil tím, že dne

1. 11. 1974 kolem 21. hod. v samoobslužné restauraci v Brně – hlavní nádraží v podnapilém stavu sprostě nadával J. P., proti kterému bylo trestní stíhání zastaveno v důsledku amnestie, dále se s ním tahal a to tak, že ze stolu spadly sklenice od piva. Za to byl odsouzen podle § 202 odst. 1 s použitím § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců nepodmíněně, k jehož výkonu byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Rozsudek nabyl právní moci dne

16. 2. 1976, když obviněný a krajský prokurátor vzali podaná odvolání zpět.

Proti rozsudku městského soudu podal ministr spravedlnosti ČSR v trestní věci obviněného M. T. dne 10. 8. 1976 stížnost pro porušení zákona, ve které vytýká porušení zákona ve vztahu k výroku o vině obviněného trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a ve vztahu k výroku o trestu v ustanoveních § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák. Toto pochybení je spatřováno především v tom, že městský soud, i když v hlavním líčení přečetl k důkazu obsah spisu téhož soudu sp. zn. 1 Ta 563/73, přehlédl, že v této věci obviněný vypověděl, že přestal pracovat proto, že manželka na něm požadovala výživné pro děti. Ze spisu téhož soudu sp. zn. 13 T 36/75 pak vyplývá, že obviněný svévolně ukončil práci. Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že zažalovaný čin obviněného zakládá znaky trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák. a nikoliv podle § 213 odst. 1 tr. zák., jak bylo napadeným rozsudkem posouzeno. Výrok o trestu je pak stížností pro porušení zákona považován za vadný proto, že městský soud dostatečně nepřihlédl k tomu, že obviněný je již vícekrát trestaným recidivistou a že ani po propuštění z posledního trestu dne 4. 9. 1974 neplnil svoji vyživovací povinnost. Proto je trest uložený obviněnému napadeným rozsudkem svou výměrou ve zřejmém nepoměru k stupni nebezpečnosti jeho činů pro společnost. Z těchto důvodů navrhl ministr spravedlnosti ČSR nápravu vadného rozsudku.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1, 2, tr. ř. všechny výroky napadeného rozsudku týkající se obviněného M. T., jakož i řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a na podkladě výsledků veřejného zasedání dospěl k závěru, že napadeným rozsudkem i v řízení mu předcházejícím byl porušen zákon.

Městský soud zjistil, že obviněný neplnil svoji vyživovací povinnost vůči svým třem dětem (Miroslavu, Miladě a Radkovi) v době od července 1973 do konce ledna 1974 a že příčinou neplnění jeho vyživovací povinnosti bylo to, že nechodil řádně do práce. K tomuto činu se obviněný v přípravném řízení i v hlavním líčení zcela doznal, přičemž jeho doznání je v souladu zejména s výpovědí matky nezletilých dětí M. T. a s obsahem písemností ČSD - Střední dráhy v Brně, založených na č. l. 16 - 18.

Pokud jde o právní posouzení činu obviněného, kterého se dopustil v době od července 1973 do konce ledna 1974, pochybil městský soud, že v něm spatřoval trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. a nikoliv podle § 213 odst. 2 tr. zák. Trestného činu podle § 213 odst. 2 tr. zák. se dopustí ten, kdo se úmyslně vyhýbá plnění své zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného. Obviněný v přípravném řízení dne

14. 3. 1974 mimo jiné vypověděl, že požadavek matky dětí M. T., aby zaplatil výživné za měsíce červenec a srpen 1973, ačkoliv měl dvě děti po tuto dobu u sebe, ho tak rozčilil, že si řekl, že jí platit nic nebude. Proto více neplatil a přestal také chodit do zaměstnání. V podstatě stejně vypovídal v hlavním líčení dne 22. 4. 1974 ve věci sp. zn. 1 Ta 563/73. Důkaz tímto spisem provedl městský soud také v nynější věci v hlavním líčení dne 25. 11. 1975. Obviněný se tedy úmyslně vyhýbal své vyživovací povinnosti.

Toto právní posouzení má ovšem vážné věcné a procesní důsledky. Jak už bylo uvedeno, městský soud přečetl k důkazu v hlavním líčení obsah spisu téhož městského soudu sp. zn. 1 Ta 563/73. V této věci byl obviněný M. T. rozsudkem ze dne 22. 4. 1974 sp. zn. 1 Ta 563/73 uznán vinným přečinem proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zák. o přeč. , jehož se dopustil tím, že jako posunovač ČSD v železniční stanici v Brně - hlavní nádraží v době od 20. 9. 1973 do 24. 1. 1974, kdy nastoupil výkon trestu odnětí svobody, bezdůvodně a neomluveně zameškal nejméně 70 pracovních směn a způsobil tak svému zaměstnavateli, který má nedostatek posunovačů na dolním nádraží, kde byl přidělen, značné obtíže při plnění provozních úkolů. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 15. 5. 1974 a je z něho zřejmé, že obviněný se dopustil tohoto přečinu stejným jednáním, jakým se úmyslně vyhýbal plnění své zákonné vyživovací povinnosti. Jde tedy o jednočinný souběh. Byl-li však obviněný pro tento skutek, i když se časově zcela nekryje s celkovou dobou neplnění vyživovací povinnosti, kterou neplnil už od července 1973, pravomocně odsouzen zmíněným rozsudkem ve věci sp. zn. 1 Ta 563/73, nemohlo být pokračováno v jeho trestním stíhání pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 2 tr. zák., poněvadž tomu bránila překážka uvedená v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. Proto mělo být toto trestní stíhání zastaveno. Pokračováno mohlo by v něm být jen za předpokladu, že by rozsudek ze dne 22. 4. 1974 sp. zn. 1 Ta 563/73 byl cestou obnovy řízení, popřípadě cestou stížnosti pro porušení zákona zrušen.